

Od mówienia do pisania.

Franka Grösch: doradca językowy we Frankfurcie nad Odrą.

Dyrektor przedszkola “Haus am Teich”

Aby zachęcić dziecko do nauki i zobaczyć postępy, należy zaspokoić jego potrzeby (hierarchia potrzeb Masłowa). Należą do niej potrzeby fizjologiczne (sen, głód, pragnienie), potrzeby bezpieczeństwa, potrzeby przynależności (przyjaźń, kontakt z innymi ludźmi, miłość), indywidualne potrzeby oraz potrzeba samorealizacji (mówienie, pisanie).

Do podstaw nabycia języka pisanego przez dziecko należą: zdrowy rozwój fizyczny i psychiczny; dobrze rozwinięte słownictwo; dostosowana do wieku dziecka budowa zdania oraz gramatyka; czysta wymowa; komunikatywni rodzice, wychowawcy i inni dorośli z otoczenia dziecka, którzy znajdują czas na rozmowę z nim.

Wyróżniamy kilka poziomów nauki pisania:

1) dzieci wiedzą, że wyrazy składają się z literek; potrafią budować rymy; piszą takie wyrazy jak mama lub proszą o napisanie tego wyrazu przez osobę dorosłą; od około 4 roku życia.

2) dzieci piszą na początku tak jak słyszą; budowanie prostych wyrazów z sylab: Mia, Mimi, Uli, am, im.

Ważne informacje dla rodziców dzieci, które uczą się pisać:

- wszystkie próby pisania traktować poważnie, czytać napisane wyrazy z szacunkiem;
- życzliwa korekta (“zrozumiałem/-am ciebie, napiszę ci jak ten wyraz powinien wyglądać);
- poprawne odpowiedzi na zadane pytania przez dzieci odnośnie układania wyrazów, literek (niezależnie od wieku dziecka);
- jest to proces, który zaczyna się u każdego dziecka inaczej (między 2 a 5 rokiem życia);
- pisanie od lewej strony;
- wspólne pisanie pocztówek, listów, listy zakupów.

Jest wiele możliwości, które wspierają dziecko w nauce pisania. Należą do nich: książki (z drukowanymi literami); różne długopisy, mazaki, papier, kreda, tablica; maszyna do pisania, komputer, smartfon; gry, puzzle; rymy; zabawy czy słyszysz O w wyrazie Oma; głuchy telefon; nauka pisania zaczynając od imienia dziecka;

Również ruch przyczynia się do efektywnego procesu nauki: ruch na świeżym powietrzu, skakanie na jednej nodze, chodzenie do tyłu, pajacyki, jazda na rowerze. Dzieci powinny dużo ugniatać, wycinać, nawlekać, układać puzzle. Zadaniem rodziców jest obserwowanie, którą ręką dziecko się częściej posługuje, która jest silniejsza i wykorzystanie tej ręki do pisania, a także nauka poprawnego trzymania długopisu w dłoni. Leworęczni zostają leworęcznymi i nie należy na siłę skłaniać ich do posługiwania się częściej prawą ręką.

Najważniejsze jest zachowanie spokoju i pozwolenie, aby dziecko uczyło się swoim tempem.

“Trawa nie rośnie szybciej, gdy się za nią ciągnie” (afrykańskie przysłowie).